నీ దరి చేరాలని...

ఆఫీసు నుంచి ఇంటికి వచ్చిన శేఖర్‌కి వాకిట్లో చెల్లెలు పద్మ కనిపించి, "అన్నయ్యా... నీకో ఉత్తరం వచ్చింది!" అంది నవ్వుతూ.

"ఎక్కడ్నుంచి?" శేఖర్ అడిగాడు.

"బెంగుళూరు నుంచి! నువ్వు నేను అనుకున్నంత అమాయకుడివి కాదన్నయ్యా..!" అంది అతన్ని ఓరగా చూస్తూ.

ఆమె మాటలు అర్థంకాక ఇంట్లోకి వెళ్లి లెటర్‌బాక్స్ చూశాడు. అందులో ఉత్తరం లేదు. వంటగదిలోకి వెళ్లి తల్లిని ఉత్తరం గురించి అడిగాడు.

"ఉత్తరం ఇస్తా గాని, షాలిని ఎవరు?" అని అడిగింది శ్యామల.

"షాలిని ఎవరు?" శేఖర్ తిరిగి అదే ప్రశ్న తల్లికి వేశాడు.

"నాకేం తెలుసు? నీకే తెలియాలి!" అంటూ అల్మైరాలో వున్న పోస్ట్‌కార్డ్ తీసి అతనికిచ్చింది.

శేఖర్ ఉత్తరాన్ని చదవసాగాడు...

"డియర్ శేఖర్...

బాగున్నావా? నీవు చిత్తూరుకి వెళ్లాక నాకు ఉత్తరం రాయలేదు. ఫోన్ కూడా చెయ్యలేదు. నామీద కోపమా? శేఖర్... మా పిన్ని పెట్టే బాధలు భరించలేకుండా వున్నాను. నీవు వచ్చి, నీతో నన్ను తీసుకెళ్లే రోజు కోసం ఆశగా ఎదురుచూస్తున్నాను. వీలైనంత త్వరగా వస్తావు కదూ...

నీ

షాలిని"

ఉత్తరం చదివాక అడ్రసు చూశాడు.

తన అడ్రసే! ఇంటినెంబరుతో సహా అన్నీ సరిపోయాయి.

'ఎవరీ శేఖర్? ఈ వీధిలో ఇంకో శేఖర్ ఎవరైనా కొత్తగా వచ్చి చేరివుండొచ్చు. ఇంటినెంబరు అటూ ఇటూ చేసి రాసివుండొచ్చు. మరి, ఆ శేఖర్‌ని ఎలా కనుక్కోవాలి? ఈ ఉత్తరాన్ని అతనికి ఎలా చేర్చాలి?' అనుకొన్నాడు శేఖర్ మనసులో.

"ఏం చెప్పాలా అని ఆలోచిస్తున్నావా?" శ్యామల అడిగింది.

"కాదు. 'ఈ ఉత్తరాన్ని అసలు శేఖర్‌కి ఎలా అందజెయ్యాలా...' అని ఆలోచిస్తున్నాను. నిజంగా ఆ షాలిని ఎవరో నాకు తెలియదమ్మా!" అన్నాడు అమాయకంగా.

"తమాషాకు అన్నానురా! నీ గురించి నాకు తెలీదా? ఒకవేళ అటువంటిదేదైనా వుంటే నాకు చెప్పకుండా ఉండగలవా నువ్వు? రా... భోజనానికి కూర్చుందువుగాని!"

ఉత్తరాన్ని తన టేబుల్ సొరుగులో పడేశాడు శేఖర్. ఆ తర్వాత ఆ ఉత్తరం విషయం మరిచిపోయాడు.

వారంరోజుల తరువాత ఇంకో ఉత్తరం వచ్చిందతనికి- షాలిని దగ్గర్నుంచి!

"డియర్ శేఖర్...

నా ఉత్తరం అందిందా? జవాబు రాయలేదేం? నీ ఉత్తరం కోసం ఎంత ఆత్రుతతో ఎదురుచూస్తున్నానో తెలుసా? నీ ఉత్తరం చూస్తే నిన్ను చూసినంత ఆనందం కలుగుతుంది నాకు. నీ ప్రతి అక్షరంలో అందమైన నీ రూపం కనిపిస్తుంది. ప్రతి పదంలో నీకు నాపై ఉన్న

ప్రేమ కనిపిస్తుంది. నా కష్టాలను చూసి చలించే నీ సున్నితమైన మనసు, నాకోసం ఏదైనా చేయాలనుకొనే నీ అచంచలమైన ప్రేమ- నన్నింకా బ్రతికిస్తున్నాయి శేఖర్. నా జీవితానికి అర్థం, ఆశ అన్నీ నువ్వే! నీ నిర్లక్ష్యాన్ని నేను భరించలేను. దయచేసి ఉత్తరం రాస్తావు కదూ..?!

నీ
షాలిని"

ఉత్తరం చదివిన శేఖర్‌కి ఏం చెయ్యాలో పాలుపోలేదు. ఆమె ఉత్తరంలోని ఆర్ద్రత అతని మనసుని కదిలించింది. ఆ ఉత్తరాన్ని తిరిగి ఆమెకే పంపిస్తూ, అవి పొరపాటుగా తనకు చేరాయనీ, అడ్రస్సు సరిచూసుకొని ఆమె ప్రియునికి పంపమని ఉత్తరం రాయాలన్న ఆలోచన వచ్చిందతనికి. కాని, ఆమె రాసిన రెండు ఉత్తరాలలోనూ తన చిరునామా రాయలేదు. 'బెంగుళూరు' అని మాత్రమే వ్రాసింది.

ఆ ఉత్తరాన్ని కూడా తన టేబుల్ సొరుగులో పడేశాడు శేఖర్.

●

పది రోజుల తర్వాత షాలిని నుంచి ఇంకో ఉత్తరం అందింది శేఖర్‌కి.

"డియర్ శేఖర్...

నీకు నా మీద ఆసక్తి తగ్గిందో, ప్రేమ తగ్గిందో నాకు తెలియడం లేదు. నీ ఉత్తరం కోసం ప్రతిరోజూ ఎదురుచూసిన నాకు నిరాశే వరించింది. జీవితంపై ఆశ నశించింది.

మా పిన్ని సాధింపులు రోజురోజుకీ ఎక్కువౌతున్నాయి. ఇక భరించడం నావల్ల కాదు. అందుకే నేను ఇల్లు వదిలి చిత్తూరు వచ్చేస్తున్నాను. ప్రతి శనివారం సాయంత్రం పిన్ని తన పిల్లలతో సినిమా కెళుతుంది. వాళ్ళు బయటకు వెళ్లగానే నేను ఇంటినుంచి బయలుదేరతాను. మెజిస్టిక్‌లోని బస్టాండు మా ఇంటికి చాలా దూరం. నేను బస్టాండు చేరేసరికి రాత్రి ఏడు గంటలు దాటొచ్చు. ఎనిమిది గంటలకు చిత్తూరు వెళ్లే బస్సు ఉందని బస్‌స్టేషన్‌కి ఫోన్ చేస్తే చెప్పారు. ఆ బస్సు రాత్రి పన్నెండు గంటలకు చిత్తూరు చేరుతుందట.

నువ్వు బస్టాండుకి వచ్చి నన్ను మీ ఇంటికి తీసుకెళతావని ఆశిస్తున్నాను. నీవు రాకపోతే ఆత్మహత్య చేసుకోవాలా, లేక తిరిగి ఇంటికి వెళ్లి మా పిన్నిని బ్రతిమాలుకోవాలా... అన్నది ఇంకా ఆలోచించుకోలేదు. ఎందుకంటే నువ్వు తప్పకుండా వస్తావన్న నమ్మకం నాకుంది.

- షాలిని"

ఉత్తరం చదివిన శేఖర్‌కి ఈసారి విసుగుతో కూడిన కోపం వచ్చింది షాలిన పైన.

కనీసం తన ఉత్తరాలు 'ఫలానా' శేఖర్‌కి చేరుతున్నాయో, లేదో అనికూడా ఆలోచించకుండా ఆమె బయలుదేరి రావడం, అదీ రాత్రిపూట ప్రయాణం పెట్టుకోవడం అతన్ని చిరాకు పరచింది.

శనివారం రాత్రి భోజనాలప్పుడు పద్మ శేఖర్‌తో- "అన్నయ్యా... బస్టాండ్‌కి నేనూ నీతోపాటు వస్తాను. నువ్వొక్కడివే వెళ్తే నీతో రావడానికి సందేహించవచ్చు ఆవిడ!" అంది.

"నేను వెళితేగా... నువ్వు రావడానికి?"

"నువ్వు బస్టాండుకి వస్తావని ఎంతో నమ్మకంగా వుంది ఆ షాలిని!"

"నేను కాదు... ఆమె ప్రేమించినబ్బాయి వస్తాడని!"

శేఖర్ తండ్రి మోహనరావు కల్పించుకుంటూ... "నువ్వు వెళ్లి ఆ అమ్మాయిని మన ఇంటికి తీసుకునివస్తే మంచిదని అనిపిస్తోంది నాకు. అర్ధరాత్రి అలా ఆడపిల్లను తెలిసి వదిలేయడం ధర్మం కాదు. రోజులు కూడా బాగాలేవు!" అన్నాడు.

"నాకు అంతసేపు నిద్ర ఆపుకోవడం కష్టం నాన్నా! పది గంటలకే నిద్రపోయే అలవాటు చేసింది మీరే..!" అన్నాడు నవ్వుతూ.

పది గంటలకు పడుకొన్న శేఖర్‌కి వెంటనే నిద్ర పట్టింది.

అయితే గంటసేపటికే మెలకువ వచ్చేసింది. ఆ తర్వాత ఎంత ప్రయత్నించినా అతనికి నిద్ర రాలేదు. మనసులో షాలిని గురించి ఆందోళన ఉండడం వల్లే తనకు మెలకువ వచ్చిందని, తర్వాత నిద్ర పట్టలేదని అర్థమైంది అతనికి. లేచి దుస్తులు మార్చుకుని హాల్లోకి వచ్చాడు.

తల్లిదండ్రులిద్దరూ టీవీలో సినిమా చూస్తున్నారు.

"నేను బస్టాండుకి వెళ్లొస్తాను నాన్నా!" అన్నాడు తండ్రితో.

"వెరీగుడ్! నాకు తెలుసు నువ్వు వెళ్తావని! మనం మనుషులంరా... మనకెందుకులే అని ఉండలేము. నేనూ తోడుగా రానా బస్టాండుకి?"

"వద్దు నాన్నా! అవసరమైతే నేను ఫోన్ చేస్తాలే! మీరు విశ్రాంతి తీసుకోండి!" అని తన మోటార్‌బైక్ బయటకు తీసి స్టార్ట్ చేశాడు.

బెంగుళూరు నుంచి బస్సు పన్నెండూ పదికి వచ్చింది. అందులోంచి దిగిన కొంతమందిలో 'షాలిని ఎవరా..?' అని చూడసాగాడు.

ఇంతలో... అతని దృష్టి బస్సు దిగుతున్న ఓ ఇరవయ్యేళ్ల అమ్మాయిపై పడింది.

చుడీదార్ ధరించివుంది ఆమె. అందంగా, అమాయకంగా ఉంది. బస్సు దిగి, అక్కడే నిలబడి చుట్టూ చూడసాగింది. ఆమే షాలిని అన్న నిర్ణయానికి వచ్చి, ఆమెని సమీపించి, "షాలిని అంటే మీరేనా?" అని అడిగాడు.

"అవును... మీరు?" అతని వైపు ప్రశ్నార్థకంగా చూస్తూ అంది.

"నేను శేఖర్ స్నేహితుడిని! వాడికి జ్వరంగా ఉన్నందువల్ల నన్ను పంపాడు. పదండి... వెళదాం!" అన్నాడు- ఆమె చేతిలోని బ్యాగ్ తీసుకుంటూ.

ఆమె మౌనంగా అతన్ని అనుసరించింది.

మోటార్‌బైక్ శబ్దం విని బయటకు వచ్చిన శేఖర్ తల్లిదండ్రులకు బైక్‌పై వున్న శేఖర్, షాలినిలను చూడగానే ఎంతో ముచ్చటేసింది. అందంగా, చక్కని జంటలా ఉన్న ఇద్దరూ 'మేడ్ ఫర్ ఈచ్ అదర్'లా కనిపించారు వారి కళ్ళకి.

తన తల్లిదండ్రుల్ని షాలినికి పరిచయం చేసి, మేడపైన వున్న తన గదికి వెళ్లిపోయాడు శేఖర్- ఆమెను ఫ్రీగా ఉంచాలనే ఉద్దేశ్యంతో.

●

మరుసటి రోజు ఉదయం కాస్త ఆలస్యంగా నిద్రలేచాడు శేఖర్.

అప్పటికే నిద్రలేచి, స్నానం చేసి, తల్లికి టిఫిన్ చేయడంలో సహాయం చేస్తున్న షాలినిని చూసి ఆశ్చర్యపోయాడు.

నల్లటి చుక్కలున్న తెల్లని చీరలో ఎంతో అందంగా కనబడుతోంది షాలిని. 'ఆ శేఖర్ ఎవడో గానీ, చాలా అదృష్టవంతుడు!' అనుకున్నాడు. శేఖర్‌ని చూసిన షాలిని కళ్ళతోనే నవ్వింది.

"బాగా నిద్రపట్టిందా?" నవ్వుతూ అడిగాడు.

"ఆహాఁ... కొత్తప్రదేశం కాబట్టి వేకువఝామునే మెలకువ వచ్చింది. అమ్మ కూడా అప్పటికి లేచేశారు కాబట్టి ఇద్దరం మాట్లాడుకుంటూ పనిలోకి దిగాం!" అంది- అతనికి కాఫీ కప్పు అందిస్తూ.

"థాంక్యూ..." అన్నాడు కప్పు అందుకుంటూ.

ఎనిమిది గంటలకు శేఖర్ మార్కెట్‌కి బయలుదేరుతూంటే షాలిని అతని వెనకే గేటు వరకూ వచ్చి, "అమ్మ అన్ని విషయాలు నాతో చెప్పారు. నా ఉత్తరాలతో మిమ్మల్ని ఇబ్బంది పెట్టాను... సారీ!" అంది బాధపడుతూ.

"అందులో ఇబ్బందేం లేదు. ఎటొచ్చీ ఆ అసలు శేఖర్‌కి మీ ఉత్తరాలు ఎలా అందజేయాలా... అన్నది సమస్య అయింది. నాకు తెలిసి మా వీధిలో శేఖర్ అనే పేరుగల వ్యక్తి నేనొక్కడినే! ఎవరింట్లోనైనా అతిథిగా ఉన్నాడేమో కనుక్కుందామన్నా అది అంత సులభం కాదు. ఎందుకంటే వీధిలో యాభైకి పైగా ఇళ్ళున్నాయి. అందుకే నేను అతన్ని కనుక్కునే ప్రయత్నం చెయ్యలేదు. మీరు మాత్రం ఉత్తరాలలో మీ చిరునామా వ్రాయడం అలవాటు చేసుకోండి."

"అలాగే..!" అంది సిగ్గుపడుతూ.

"ఇంతకీ... ఆ శేఖర్ ఎలావుంటాడు? ఎక్కడుంటాడు? అసలు మా అడ్రసు అతనే మీకు ఇచ్చాడా?"

"అవును. ఫోన్లో చెబుతూంటే విని రాసుకున్నాను. నేను వినడంలో తప్పు జరిగివుండొచ్చు."

"అతను ఎక్కడ పనిచేస్తున్నాడు?"

"అతనికి ఇంకా ఉద్యోగం దొరకలేదు. ప్రస్తుతానికి ఖాళీగానే వున్నాడు."

"అతను తల్లిదండ్రులతో ఉంటున్నాడా?"

"అవును..."

"అయితే నాతోపాటు మార్కెట్‌కి రండి! ఈరోజు ఆదివారం కనుక చాలామంది మార్కెట్‌కి వస్తారు. అక్కడ మీకు శేఖర్ కనిపించవచ్చు."

ఒక్కక్షణం ఆలోచించి, "అలాగే! అమ్మతో చెప్పి వస్తాను" అంటూ లోపలికెళ్లింది.

ఇంతలో... పద్మ అతని దగ్గరకొచ్చి "అన్నయ్యా... షాలిని నాకెంతో నచ్చింది. శేఖర్ అదృష్టవంతుడు!" అంది- కొంటెగా చూస్తూ.

"అవును... ఆ శేఖర్ అదృష్టవంతుడు!" అన్నాడు.

అంత అందమైన అమ్మాయి, అంత చేరువలో వున్న అమ్మాయి 'మరోవ్యక్తికి సొంతం' అన్న భావన అతన్ని ఉదయం నుంచీ బాధిస్తోంది.

షాలిని రావడంతో ఆమెవైపు నవ్వుతూ చూసి, "ఆల్ ది బెస్ట్" అని లోపలికి వెళ్లిపోయింది పద్మ.

మార్కెట్‌లో ఆమె వెతుకుతున్న శేఖర్ కనిపించలేదు. అయితే శేఖర్‌తో అలా మార్కెట్‌కి వచ్చి కూరగాయలు కొనడం, దారిలో అతనితో కలిసి ఐస్‌క్రీం తినడం ఆమెకు మధురమైన

అనుభూతిని కలిగించింది. ఆరోజు సాయంత్రం అతని కుటుంబ సభ్యులతో కలసి సినిమాకి వెళ్లడం కూడా ఆమెకు ఎంతో ఆనందాన్ని కలిగించింది.

"వీళ్ళది చాలా హ్యాపీ ఫ్యామిలీ! కుటుంబంలో సుఖశాంతులు ఉండాలంటే అందుకు ఆ కుటుంబంలోని ప్రతి ఒక్కరి సహకారం, సత్ప్రవర్తన అవసరం. అదే ఆ కుటుంబంలో కలతలు రావడానికి, అశాంతి నెలకొనడానికి ఒక్కరి ప్రవర్తన చాలు!" అనుకుంది షాలిని- తన సవతితల్లిని తలచుకుంటూ.

●

మరుసటి రోజు ఉదయం షాలిని ఒంటరిగా ఉన్నప్పుడు ఆమెతో చెప్పాడు శేఖర్-

"ఈ వీధి చివర బస్టాపు, ఆటోస్టాండు ఉన్నాయి. ఎవరు బయటకు వెళ్లాలన్నా అక్కడికి రావడం తప్పనిసరి! అక్కడ నాకు తెలిసినతని మెడికల్ షాపు ఉంది. మీకు అతన్ని పరిచయం చేస్తాను. మీరు తొమ్మిది గంటల నుంచి పదకొండు గంటల వరకు అక్కడ కూర్చొని వచ్చేపోయే వాళ్ళను గమనించారంటే మీ శేఖర్ కనబడవచ్చు మీకు."

అతని ఆలోచనకి, తనమీద వున్న శ్రద్ధకి ఆమెకు ఎంతో ఆనందమేసింది.

"అలాగే..." అంది తలూపుతూ.

తను ఏది చెప్పినా ఆమె వెంటనే ఒప్పుకోవడం అతనికెంతో నచ్చింది.

పన్నెండు గంటలకు ఆఫీసు నుంచి ఇంటికి ఫోన్ చేసి, షాలిని లైనులోకి వచ్చాక "శేఖర్ కనిపించాడా?" అని అడిగాడు.

"లేదు..."

"సారీ..! సాయంత్రం మళ్లీ ప్రయత్నించండి."

"అలాగే..."

ఆరోజు రాత్రి మేడపైనున్న తన గదిలోకి వచ్చిన షాలినిని చూసి, "కూర్చోండి!" అన్నాడు శేఖర్.

ఆమె కూర్చుని, "నేను రేపు బెంగుళూరు వెళ్లిపోతాను..." అంది.

"అదేం? శేఖర్‌ని కలుసుకోరా..?"

"కలుసుకుంటానన్న ఆశ నాకు లేదు."

"మీరు నిరాశపడకండి!" అన్నాడు.

ఆమె నిర్లిప్తంగా, నిరాశగా ఉండటం అతను చూడలేకపోతున్నాడు. కొంతసేపు ఆలోచించిన తర్వాత...

"మీ శేఖర్ గుళ్ళకు వెళతాడా?" అని అడిగాడు.

"ఆఁ... ఆయన షిరిడీ సాయిబాబా భక్తుడు."

"అయితే ఒక పని చేద్దాం. గురువారం సాయంత్రం మనం బాబా గుడి కెళదాం. అక్కడికి వస్తాడేమో చూద్దాం..."

"నేను వచ్చి రెండు రోజులయింది. ఇంకా మూడు రోజులంటే బాగుండదు. ఇప్పటికే మీకందరికీ చాలా శ్రమ ఇచ్చాను."

"ఇందులో శ్రమేం లేదు. మీరు అలాంటి ఆలోచనలు పెట్టుకోకండి. మా యింట్లో ఎవరూ అలా భావించరు. ఇంటికి ఎవరైనా వచ్చినా, నాలుగు రోజులున్నా ఎంతో సంతోషిస్తారు. అతను గురువారం గుడిలో కనబడకపోతే అప్పుడు ఆలోచిద్దాం ఏం చేయాలో..?!"

"అలాగే... థాంక్యూ! గుడ్‌నైట్..!" అని చెప్పి ఆమె వెళ్లిపోయింది.

అతని మనసుతో పాటు గది కూడా ఆహ్లాదంగా మారిపోయింది- ఆమె వెళ్లిపోయాక కూడా ఆమె జడలోని మల్లెపూల పరిమళం అక్కడ వ్యాపించడం వల్ల మాత్రమే కాదు... షాలిని మరో మూడు రోజులు తమతో ఉంటుందన్న విషయం తెలియడం వల్ల.

●

గురువారం సాయంత్రం గుడికి బయలుదేరారు ఇద్దరూ.

షాలిని పద్మను కూడా రమ్మని పిలిచింది.

"వద్దు షాలినీ... నేనొచ్చానంటే మనిద్దరం మాటల్లో పడిపోతాం. అప్పుడు అసలు పని మరచిపోయే ప్రమాదం ఉంది. నీ శేఖర్ నీకు తప్పకుండా దొరుకుతాడు. నీవాడు అవుతాడు. వెళ్లిరా!" అంది పద్మ.

సాయినాథుని దర్శనం చేసుకొని గుడి బయట ఇసుకలో కూర్చున్నారు. ఏడున్నర వరకూ అక్కడే కూర్చుని గుడికి వచ్చేవాళ్లను చూస్తుండసాగింది షాలిని.

తర్వాత లేచి, "భక్తులంతా వెళ్లిపోయారు. పదండి... మనమూ వెళదాం!" అంది షాలిని.

బయటకు వచ్చాక చల్లగాలి వీస్తుండడంతో అక్కడే నిలబడ్డారు ఇద్దరూ. మనసుకి ఎంతో హాయిగా అన్పించింది ఇద్దరికీ. ఆ వాతావరణం వారికెంతో నచ్చింది.

"ఐ యామ్ సారీ!" అన్నాడు శేఖర్ బాధగా. తను ఇన్నివిధాల ప్రయత్నించినా ఆమెకు శేఖర్ కనిపించకపోవడం అతన్ని బాధించింది.

"సారీ ఎందుకు? మీ ప్రయత్నం మీరు చేశారుగా..?!"

"మా ఇంటికి వచ్చినవ్యక్తిని అసంతృప్తితో పంపడం మాకు బాధాకరం కాదా..?"

"నన్ను సంతృప్తితో పంపాలని మీకు నిజంగా ఉందా?"

"అవును."

"అయితే... అది మీ ఒక్కరి చేతుల్లోనే వుంది."

"అదెలా..?" ఆశ్చర్యంగా అడిగాడు.

"నా మనసులోని శేఖర్... మీరే!"

నమ్మలేనట్టు చూశాడు ఆమెవైపు.

అతను ఊహించని విషయం ఇది...

అయితే ఈ విషయం అతనికి ఆనందాన్నే ఇచ్చింది.

"మీరు నా మనసులో ఎలా ప్రవేశించారో చెప్పాలంటే ఆ కథ మొత్తం చెప్పాలి. నేను మా అమ్మానాన్నలకు ఒక్కగానొక్క కూతుర్ని. మా అమ్మానాన్నలది ప్రేమ వివాహం. నాన్నకు అమ్మంటే ప్రాణం... వాళ్ళిద్దరికీ నేనంటే ప్రాణం! నాకు పన్నెండేళ్లు వచ్చేవరకు మాది ఏ చీకూచింతా లేని ఆనందమైన కుటుంబం. మా ఆనందాన్ని హరించడానికి మా అమ్మకు- ముందు జ్వరంగా వచ్చి

తర్వాత మృత్యువుగా మారింది ఓ జబ్బు. ఆ జబ్బు పేరు లుకేమియా. ఆ తర్వాత అమ్మ మమ్మల్ని ఎక్కువ కష్టపెట్టకుండా వెళ్లిపోయింది.

నాన్న జీవితంలోకి పిన్ని ప్రవేశించింది. ఆవిడ నాన్న ఆఫీసులోనే పనిచేసేది. సాధారణంగా సవతితల్లికి తనకు పిల్లలు పుట్టిన తర్వాత సవతి పిల్లలపై ప్రేమ తగ్గడం, ద్వేషం పెరగడం జరుగుతూంటుంది. కాని, మా పిన్ని మా ఇంట్లో అడుగుపెట్టిన క్షణంనుంచే నన్ను ద్వేషించడం మొదలుపెట్టింది. ఆమె భర్త మనసులో తను తప్ప ఇంకెవరూ ఉండటానికి వీల్లేదట.

అంతలో... నాన్నగారికి ప్రమోషన్ వచ్చి ఆయన పూర్తిగా ఉద్యోగానికే అంకితం అయిపోయారు. నా బాధ వినేవారు కానీ, నన్ను ఓదార్చేవారు కానీ కరువయ్యారు. మా పిన్నికి ఇద్దరు పిల్లలు పుట్టారు. అయినా నేనంటే ద్వేషం పోలేదు. నన్ను సతాయించడం మానలేదు. నాచేత అన్ని పనులూ చేయించేది. అన్నీ చేసినా మనసు బాధపడేలా నానామాటలూ అనేది. ఎన్నోసార్లు ఆత్మహత్య చేసుకోవాలనుకున్నాను గాని ధైర్యం చాల్లేదు.

ఈ బాధల నుంచి విముక్తి పొందాలంటే నేను బాగా చదువుకొని మంచిఉద్యోగం తెచ్చుకోవాలని మా టీచర్ చెప్పారు. అప్పట్నుంచీ ఇంట్లో ఎన్ని పనులు చేసినా చదువుకు కూడా సమయం కేటాయించి మంచిమార్కులతో పాసవుతూ బి.ఎస్.సి. పూర్తిచేశాను. ఉద్యోగం కోసం ప్రయత్నించసాగాను. కానీ, ఉద్యోగాలు అంత సుళువుగా దొరకడం లేదు కదా... అందువల్ల నా ప్రయత్నాలు ఫలించలేదు. చదువు పూర్తయి, ఉద్యోగం లేకుండా ఇంట్లో ఉండడం ఎంత నరకమో అర్థమైంది. ఊరికే కూర్చుని తింటున్నానని మా పిన్ని నానామాటలూ అనేది. కావాలని పనులు కల్పించి నన్ను చెయ్యమనేది. అలసిన నా శరీరం మొండికేస్తే తిండి పెట్టేది కాదు. ఇన్ని బాధలు పడుతున్నా 'నాకంటూ ఎవరూ లేరే...' అన్న ఆలోచన నన్ను మరింత బాధించేది. నా మనసు అర్థంచేసుకున్న మనిషి దొరికితే వారి అక్కున చేరి మనసుతీరా ఏడ్వాలని అనిపించేది.

ఓరోజు ఓ వారపత్రికలో ఓ కవిత చదివాను. అమ్మ మీద వ్రాసిన కవిత అది! ఆ కవిత నా మనసుని కదిలించింది. మా అమ్మను తలచుకొని ఏడ్చేశాను. 'అంత హృద్యంగా రాసిన కవి ఎవరా..?' అని చూశాను. మీ ఫోటో, చిరునామా కనిపించింది. కవిత మళ్లీ మళ్లీ చదువుతూ మీ మనస్తత్వాన్ని బేరీజు వేసుకోసాగాను. మీరు మంచివారనీ, సున్నిత మనస్కులనీ, తల్లిదండ్రులంటే గౌరవం ఉన్నవారనీ, ఎవర్నీ నొప్పించరనీ నాకు అనిపించింది. 'మీలాంటి వ్యక్తి తోడుంటే జీవితం ఎంత ఆనందభరితంగా ఉంటుందో...' అనుకున్నాను. ఎందుకంటే తల్లిదండ్రుల్ని ప్రేమించేవాడు భార్యను కూడా ప్రేమిస్తాడనీ, గౌరవిస్తాడనీ నా నమ్మకం. మీతో పరిచయం చేసుకొని- మీరు, ఆ భగవంతుడు అనుమతిస్తే మిమ్మల్ని వివాహమాడాలని అనుకున్నాను.

అయితే... మీకు పెళ్ళయిందో, లేదో ఎలా కనుక్కోవాలి? వెంటనే ఓ ఉపాయం తోచింది. 'మా అమ్మాయిని మీ అబ్బాయికి ఇవ్వాలనుకుంటున్నాం' అని నాన్న వ్రాసినట్లు ఓ ఉత్తరం రాశాను మీ నాన్నగారికి. మంచిరోజు చూసి తెలిపితే వచ్చి పిల్లను చూస్తామని మీ నాన్నగారు రాశారు. మీకు ఇంకా పెళ్ళి కాలేదని ఆ విధంగా కన్ఫర్మ్ చేసుకున్నాను.

అప్పుడే నాకీ ఉత్తరాల ఆలోచన వచ్చింది. అంత సున్నితమైన మనసు కలవారు అర్ధరాత్రి నన్ను ఒంటరిగా వదలరనే నమ్మకం ఉన్నందువల్లే రాత్రిపూట ప్రయాణాన్ని ఎన్నుకున్నాను. అదే ఏ మధ్యాహ్నమో చిత్తూరు వచ్చినట్లయితే మీరు బస్టాండుకి వచ్చేవారు కారేమో! ఈ విధంగా

రావడం వల్ల మీ గురించి, మీ ఇంట్లోని వ్యక్తుల గురించి తెలుసుకునే అవకాశం నాకు కలిగింది. మీవాళ్ళంతా నాకెంతో నచ్చారు. నేను మీకు నచ్చితే నేనూ మీ కుటుంబంలోని వ్యక్తిని కావాలనుకుంటున్నాను."

శేఖర్ నమ్మలేకపోతున్నాడు. ఎక్కడో బెంగుళూరులో ఉండే అమ్మాయి తన కవిత చదివి, తనను పెళ్ళాడటానికి ఇంత ప్లాన్ వేసుకొని, తనను చేరుకోవడం అతనికి ఆశ్చర్యాన్ని కలిగించింది. అదే మాట షాలినితో అన్నాడు–

"నా జీవితంలో వెలుగు, ఆనందం రావాలంటే ఆమాత్రం ధైర్యం, తెగువ చూపడంలో తప్పులేదనిపించింది. ఎంతో ప్లాన్ చేశాను కనుకే ఉత్తరాల్లో నా చిరునామా రాయలేదు, ఫోన్ నెంబరూ ఇవ్వలేదు. బస్టాండులో మిమ్మల్ని నేను గుర్తుపట్టినా బయటపడలేదు" అంది షాలిని.

"మీ తెలివికీ, ధైర్యానికీ నా జోహార్లు!"

"మరి, నా గురించి మీరేమనుకుంటున్నారు? బరితెగించాననీ, మిమ్మల్ని మోసం చేశాననీ అనుకుంటున్నారా?"

"లేదు. పెళ్ళి తప్పనిసరి అయినప్పుడు తనకు నచ్చిన వ్యక్తిని ఎన్నుకొని, పరిశీలించి, వివాహమాడే అవకాశాన్ని మీరు కోరుకోవడంలో తప్పు లేదు."

"థాంక్యూ! నన్ను బెంగుళూరు సంతృప్తిగా పంపిస్తున్నారా?" కుతూహలంగా అతన్నే చూస్తూ అంది.

"అవును. అది మా ఆనందం కూడా. మా అమ్మానాన్నలకు మనిషిగా మీరు నచ్చారు. కోడలిగా కూడా నచ్చుతారనే నా నమ్మకం!"

"థాంక్యూ..." అంది ఎంతో సంతోషంగా.

"మనం ఒక్కటవ్వాలని నిర్ణయించుకున్న ఈ శుభసమయాన మనం మళ్లీ గుడిలోకి వెళ్ళి ఆ సాయినాథునికి కృతజ్ఞతలు చెప్పి వద్దాం... వస్తారా?" అని అడిగాడు శేఖర్.

"అలాగే..." అంది– ఎప్పటిలాగే తలాడిస్తూ. ఈసారి ఆమె అలా తలూపుతుంటే ఎంతో ముచ్చటేసింది అతనికి.

"మీరు ఇన్ని అబద్ధాలు చెప్పినా ఒక్కటి మాత్రం నిజం చెప్పారు!" అన్నాడు శేఖర్ గుడిమెట్లు ఎక్కుతూ.

"ఏమిటది..?" ప్రశ్నార్థకంగా అతనివైపు చూస్తూ అడిగింది షాలిని.

"మీ శేఖర్ షిరిడీ సాయి భక్తుడని!"

షాలిని అందంగా నవ్వింది.

పాఠకుల కోసం, సాహితీప్రియుల కోసం

జయంతి పబ్లికేషన్స్

ప్రచురించిన పుస్తకాల గురించి క్లుప్తంగా వివరిస్తూ రూపొందించిన పూర్తి కేటలాగ్ కోసం మా అడ్రసుకి వ్రాసి ఉచితంగా పొందండి.